

الجمهورية العربية السورية
وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
كتب القدرت للخدمة والإرشاد وتوجيه الجاهل بالبصيرة البصيرة

دبحو دمالي حقوقو متعلق مهم تنبيهات

تصنيف

حافظ نور أحمد دين سلازري

المكتبة التعاونية للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بمغرب الدبير
هاتف: ٤٣٩١٩٤٢ فاسو ح: ٤٣٩١٨٥١ ص ب: ١٥٤٤٨٨ الرياض ١١٧٣٦
حساب رقم: ٤٠٩٢٤٠٠ شركة الراجحي المصرفية فرع سلطنة

Ketabton.com

دبئحو دمالى حقوقو
(البشتو)

متعلق

مهم تنبيهاٲ

ٲصنيف

حافظ نور اءمد دين سلارزي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مكتب توعية الجاليات بغرب الديرة ، ١٤٢٣ هـ

ح

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

سلارزي ، حافظ نور أحمد دين

التبیهات المهمة في حقوق النساء / حافظ نور أحمد دين

... ص... سم

ردمك : ١ - ٣ - ٩٣٩٧ - ٩٩٦٠

(النص باللغة البشتو)

١ - المرأة في الإسلام أ - العنوان

١٤٢٣/٦١٩٧

ديوي ٢١٩.١

رقم الإيداع : ١٤٢٣/٦١٩٧

ردمك : ١ - ٣ - ٩٣٩٧ - ٩٩٦٠

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰی نَبِیْنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلٰی اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِیْنَ . وَبَعْدُ :

په عامو مسلمانانو کښې او خاص په پښتنو کښې چه د پخوانی
کفری زمانې نه کوم عادات پاتې دی او هم هغسی چلیږی
دهغوی نه یو ښځو ته میراث او نور مالی حقوق لکه مهر وغیره
نه ورکول دی- او دا کفری عادات دومره عام شوی دی چه اوس
یی څوک دسره گناه نه حسابه وی او دا یی خیال هم نه وی چه ما
یا زما پلار نیکه د چا حق قبضه کړی دے نو په دی مختصر
مضمون کښې دی موضوع ته کتنه شوی ده او دقرآن کریم او
د حدیثو په رنډاکی ددی خطر ښکاره کړی شوم دے ددی سره
سره ځنی نور هغه ظالمانه عادات هم بیان شوی دی کوم چه اکثر
دښځوسره تعلق لری. الله تعالی د مونږ ته توفیق راکړی چه مونږ
پری خپل ځان پوهه کړو او دهر قسم حرامونه خپل ځان وساتو.

نور احمد دین سلارزی

ریاض سعودی عربستان

د حرامو نه ځان ساتل

عن أبي هريره رضى الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: إن الله طيب لا يقبل إلا طيباً، وإن الله أمر المؤمنين بما أمر به المرسلين، فقال: ((يا أيها الرسل كلوا من الطيبات واعملوا صالحاً إني بما تعملون عليم))

((وقال: يا أيها الذين آمنوا كلوا من طيبات ما رزقناكم))

(ثم ذكر الرجل يطيل السفر أشعث أغبر يمد يديه إلى السماء: يارب يارب: ومطعمه حرام، ومشربه حرام، وملبسه حرام، وغذئ بالحرام، فأتى يستجاب له) رواه مسلم:

د ابو هريره رضى الله عنه نه روايت دے ، فرمائي چه رسول الله

صلى الله عليه وسلم فرمايلى دى - يقيناً الله تعالى پاك دے او

صرف هم پاك شے قبلوى ، او الله تعالى مؤمنانو ته دهغه څه

امر كړے كوم يئ چه پيغمبرانو ته كړے دے ، نو پيغمبرانو ته يئ

فرمايلى دى :

ا پيغمبرانو د پاك رزق نه خوراك كوي او نيك عمل كوي پيشكه

څه پوهه يم په هغه څه چه تاسي يئ كوي : او فرمايلى يئ دى :

اے مؤمنانو خوري د پاك هغه څه نه چه مونږ در له رزق در كړے

دے ، بيا پيغمبر ديو سړى ذكر او كړو چه هغه يو لري مسافر

وی، بېرسره گرد الووده وی، لاسونه یی آسمان ته اوچت کړی وی، وای اے ربه، اے ربه، یعنی ښه په عاجزي سوال کوی خو حال یی دا وی چه خوراک یی حرام وی څښاک یی حرام وی لباس یی د حرامو وی، او په حرامو لوی شو وی نو څه رنگه به دهغی سوال قبول کړی شی .

د دی حدیث نه معلومه شوه چه د سوال دقبلیدو دپاره یو بنیادی شرط دخوراک حلالواله ده، ملاعلی قاری په مرقات کښی فرمایلی دی

(للدعاء جناحان اكل الحلال وصدق المقال)

(المرقات ج ۵ ص ۱۸۹۰) ددعا دپاره دوه وزر د دی، یو حلال خوراک اوبل رښتیا وینا -

دبعضی اهل علمو نه نقل شوي دی چه شیطان وایی :

(خصلة واحدة أريدها من ابن آدم ثم أخلى بينه وبين مليريد من العبادة، اجعل كسبه من غير حل ان تزوج، تزوج من حرام وان افطر افطر على حرام، وان حج حج على حرام.

ترجمه: چه څه دښنی آدم نه صرف یو خوئی غواړم او بیا هغه پرېږدم هر هغه عبادت ته چه هغه یی غواړی، څه د دے رزق او کسب د حرامو نه کوم نو چه کله بیا واده کوی هغه به د حرامو

نه وی که روژه ماتوی هغه به په حرامو وی، او که حج کوی نو په حرامو به یی کوی

(إرشاد العباد لإستعداد يوم المعاد ص ۱۱۷)

همداراز په معجم الصغير طبراني کښ د عبد الله بن عباس رضی الله عنهما نه روایت دے چه سعد بن ابی وقاص رضی الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته پا څیدو او ورته یی اوویل - د الله نه سوال وکړه چه ما سوال قبلونکے جوړ کړی، نو هغه ته رسول الله صلی الله علیه وسلم او فرمایل :

يا سعد أطب طعامك تكن مستجاب الدعوة والذي نفس محمد بيده إن العبد ليقتذف اللقمة الحرام في جوفه ما يتقبل منه عمل أربعين يوماً وأما عبد نبت لحمه من سحت فالنار أولى به:

اے سعد خوراک دے پاک کړه نو دعا به دی قبلیري، په هغه ذات دزما قسم وی چه دمحمد روح دهغه په لاس کښی دے یقیناً کله چه یو بنده یوه نمړی دحرامو خپلی بښتی ته او غورزوی نو ددی دخلوینستو ورځو نیک عمل نه قبلیري، او دکوم بنده غوښه چه په حرامو غټه شوی وه دهغی لپاره صرف اور مستحق دے.

ددى احاديثونه معلومه شوه چه د آخرت دخلاصى لپاره دنورو نيكو اعمالو سره سره د حرامونه بچ كيدل او خان ساتل هم ضرورى دى ، لكه چه هم داسى يو مضمون د ابوهريره رضى الله عنه په حديث كى راغله هغه فرمائى چه رسول الله صلى الله عليه وسلم او فرمائيل

(أندرون من المفلس؟) قالوا: المفلس فينا من لا درهم له ولا متاع فقال: (إن المفلس من أمتي من يأتي يوم القيامة بصلاةٍ وصيامٍ وزكاةٍ، ويأتي وقد شتمَ هذا، وقذفَ هذا، وأكلَ مالَ هذا، وسفكَ دمَ هذا، وضربَ هذا، فيعطى هذا من حسناته، وهذا من حسناته فإن فُتيت حسناته قبل أن يقضى ما عليه، أخذ من خطاياهم فطرحت عليه ثم طرح في النار) (رواه مسلم)

ترجمه: اياتاسى پوهيرى چه مفلس څه ته وائي؟ اصحابو عرض وكړو چه په مونږ كى خو مفلس هغه څوك وى چه نه ورسره څه نقدى پيسى وى او نه څه سامان وى، بيغمبر ورتبه او فرمائيل. ځما په امت كى اصلى مفلس هغه څوك دى چه د قيامت په ورځ د خان سره [دير] لمونځونه روژى او زكاتونه راوړى ليكن په داسى حال كى چه دنيا كى يى يو چاته كښل

کړې وی، په چایي تهمت لگولې وی، دچایي مال خوړلې
وی، دچایي وینه توی کړې وی، څوک یې وهلې وی، نودی یو له به
د دی دنیکو نه ورکړې شی، او هغه بل له به تری هم د دی دنیکو
نه ورکړې شی، او که چرته ختم شی نیکی د دی، مخکی د
فیصلی کولو نه په دی باندي نو د دغه خلقو [مظلومینو]
گناهونه به راواغستل شی اوپه دی سپری به او غورزول شی او
بیا به جهنم ته گذار کړې شی.

په اولاد کښ عدل نه کول

اکثر خلق په خپل ژوند کښی خپل مال دولت تقسیموی لیکن دا
د خپل طبیعت او رواج مطابق ورکوی چه لو نړو ته خو بالکل
هیڅ نه ورکوی او په ځامنو کښی چه دکوم یو نه خفه وی هغه هم
د دی نه محروموی دا قسم کار ناروا او ظلم دے ځکه چه الله
تعالی فرمائی:

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا كُوْنُوْا قَوَّٰمِيْنَ بِالْقِسْطِ ۗ سٰهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ
عَلٰٓٓ اَنْفُسِكُمْ اَوْ اَلْوَالِدِيْنَ وَالْاَقْرَبِيْنَ ۗ اِنْ يَّكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيْرًا

فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِمَا ﴿ (النساء ۱۳۵)

ترجمه- اے مؤمنانو شیء مضبوط ودریدونکی په انصاف سره
صرف د الله لپاره بیانونکی جوړشيء اگر که [دایان]ستاسو په
نقصان کښی وی یا د مور پلار او یا د خپلوانو، که وی هغه
غنی یا فقیر نو الله پرے ډیر مهربانه دے.

په دے ایت کښی الله تعالیٰ مؤمنانوته دا هدايت او کړوچه
هروخت به د انصاف او عدل نه کاراخلی-اگر که دا خطر ه وی چه
د انصاف کو لو په صورت به تاسو ته یا نورو ته نقصان ورسیري
، ځکه چه چاته د نقصان رسیدلو خطر ده په هغی باندی الله
تعالی ستاسی نه ډیر مهربانه دے نوهغه به ورله دبل ځایی نه
عوض ورکړي. همداراز په بخاری مسلم کښی دنعمان بن
بشیررضی الله عنه نه حدیث دے هغه فرمائي چه زما پلار ما ته
څه برخه دخپل مال نه راکړه نو زما مور عمره بنت رواحه ورته
اوویل: ترهغه پورے نه راضی کیرم ترڅو چه په دے باندے رسول
الله صلی الله علیه وسلم گواه مقرر نه کړے نو زما پلار پیغمبر صلی
الله علیه وسلم ته راغے چه ځمالپاره یی په راکړل شوی مال

باندی گواہ مقرر کری، نوبیغمبر علیہ الصلاہ والسلام ورتہ
اوفرمائیل: **أكل ولدك نحتت مثله؟**

ایا تا تولو بچوتہ ہم داسی ورکری دی؟

نوزماپلارورته اوویل چه نه، نوبیغمبرورته اوفرمائیل

(فبانی لا اشهد علی جور) خہ پہ ظلم گواہی نہ کوم. یعنی

نورپریخود ل اویوئوی له دخیل مال نہ خہ ورکول دا ظلم دے

اوپہ داسی ظلم خہ گواہی نہ کوم، بیا یی پہ اخرکبسی اوفرمائیل

(اتَّقُوا اللَّهَ وَاعْدِلُوا فِي أَوْلَادِكُمْ) دالله نہ ویریریئ اوپہ خیل اولاد

کبسی عدل اوانصاف وکریئ، نعمان وایئ چه دیغمبرددی زورنی

نہ روستہ زماپلارزمانہ هغه مال بیرته واخستلو (بخاری ۲۵۸۶)

نود رسول الله صلی الله علیه وسلم ددی حکم نہ معلومہ شوه چه

که اولاد هلکان وی اوکه جینکیئ دهغوی ترمینخه عدل اوانصاف

ددولت پہ تقسیم او علاوه نورو معاملاتوکبسی فرض اوضروری

دے. قرطبی دامام طاووس پہ باره کبسی لیکلی دی چه کله به

هغی ته دیو سری پہ باره کبسی اوویل شو هغه پہ خیلو بچوکبسی

فرق کوی اویوپہ بل غوره کوی نوهغی به ورتہ فرمائیل

(أفحکم الجاهلیة یبغون) ایاداخلق دکفردزمانی حکمونه او

عادتونه لټوی؟ نو طاؤوس رحمه الله به ویل چه چاله دا جایز نه دی چه په خپل اولاد کښ فرق او کړی او که داسی یی او کړه نو دهغه دا کار به نه نافذ کیږی ، (القرطبی ج ۶ ص ۲۰۲)

بی انصافه وصیت کول ، ،

دیرخل د پښتنوپه نظام کښ چه کله دیو سړی دمرگ وخت رانژدے شی هغه په دغه وخت کښی دخپل مال اودولت په باره کی وصیت کوی چه دهغی په زریعه ترینه خپلی خویندے اولونړه مکملی دمیراث نه محرومی کړی او په نتیجه کښ ددی سړی دا اخری عمل دظلم اوزیاتی یوه مجموعه شی .

اول خوپه دی دټولو علماو اتفاق دے چه یو مسلمان کله په خپل مال دولت کښ د پسماندگانو دپاره وصیت کوی نودا وصیت صرف په دریمه برخه کښ صحیح دے ځکه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:

(ان الله قد أعطی کل ذی حق حقه ألا لا وصیة لوارث)

(ابوداؤد)

بیشکه الله هریو حقدارته دهغه حق ورکړے دے نود وارث دپاره وصیت نشته ، ددے حدیث نه خو مطلق وصیت نه کول

معلومیبری لیکن دسعدین ابی وقاص رضی اللہ عنہ پہ حدیث
کی راغلی چہ پیغمبر ہغہ تہ فرمایلی وو
(فالثلث و الثلث کثیر) (بخاری، مسلم)

ددریمی برخی و وصیت او کپہ اوداغوره دے . پہ دے اساس
علماء و وئلی دی چہ کہ یوسری دمرگ پہ وخت کنبں دخیل
دولت دتقسیمولو غلط وصیت وکپواو وارثانو تہ یی دھغوی
حصہ ورنہ کپہ لکہ لونپہ اوخوئندے نودغہ وصیت بالکل باطل
دے او دھغہ دمرگ نہ وروستو هغوی تہ دا حق حاصل دے چہ د
خیل حق لپارہ دعوه اوکپری او حاصل یی کپری ((فقہ السنہ،
ج ۴ ص ۳۷۵)) . دا خود دنیاوی قضاوت او فیصلی خبرہ ده
اوس دا چہ دھغہ سپی دقران اوحدیث پہ رنپراکنبں خہ سزادہ
کوم خوک چہ دادظلم وصیت کوی اوخوئندو لونپوتہ پکنبں برخہ
نہ ورکوی، چا چہ دا دظلم وصیت کپے دے ددی متعلق اللہ
فرمایلی!

﴿ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةٍ مِنَ اللَّهِ ﴾ (النساء ۱۰۱۲) الایة

ترجمہ: نہ بہ وی دا وصیت کونکے ضرر رسونکے چاتہ پہ دے
وصیت سرہ ، او داداللہ تعالی یومضبوط حکم دے وصیت

کونکی تہ. عبد اللہ بن عباس رضی اللہ عنہما فرمایئے

(الإضرار بالوصية من الكبائر) (القرطبي ج ۵، ص ۷۸)

د وصیت پہ ذریعہ چا تہ ضرر رسول دا دغتو گناہونونہ دی

او رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم فرمائی دی

(إن الرجل ليعمل بعمل أهل الخير سبعين سنة فإذا أوصى جاف في وصيته فيختم له بشر عمله فيدخل النار وإن الرجل ليعمل بعمل أهل الشر سبعين سنة فيعدل في وصيته فيختم له بخير عمله فيدخل الجنة) (ابوداؤد، ترمذی)

ترجمہ: ڊیر ڄلہ یو سرے او یا کالہ دنبو خلقو عمل کوی لیکن کلہ چہ (دمرگ پہ وخت کی) وصیت کوی نو پہ هغی کی ظلم او کپی (یعنی بعضی ڄامنو یا لونپو تہ میراث ورنہ کپی) نو ددے سپی خاتمہ پہ شر او نا کارہ کار او لیکل شی او دهغی پہ اساس اور تہ داخل کپے شی، او بل سپی او یا کالہ دنا کارہ خلقو عمل کپے وی لیکن دو وصیت کولوپہ وخت کی عدل او انصاف او کپی

(حقدار تہ خپل حق ور کپی) نو ددی خاتمہ پہ بنہ او نیک عمل ولیکل شی او پہ نتیجہ کی دا جنت تہ داخل کپے شی۔ ددی قرانی ایت او حدیث نہ مونرتہ دبی انصافہ وصیت سزاء معلومہ

شوه نوپه دی اساس مسلمان له پکار دی چه کله په خپل ژوند کښ خپل مال او دولت تقسیموی په هغی کښ د عدل او انصاف نه کار واخلي او لوڼو ته پکښ هم خپله برخه ورکړی ځکه چه د مرگ نه روسته د دی صرف نیک عمل پکار راځی او عدل او انصاف د نیکو اعمالو یو اعلیٰ قسم دے .

دمیراث په تقسیم کی زنانوته میراث نه ورکول ،

د کفر په زمانه کی دارواج او قاعده وه چه میراث به صرف متور نارینه ته ورکړل کیده او ویل به شو چه:

(لا يعطی) (المیراث) إلا من قاتل علی ظهور الخیل وطاعن بالرمح، وضارب بالسيف) (الدر المنثور، ۲. ص ۲۱۷ عن ابن عباس) ترجمه . میراث به صرف هغه چا ته ورکول کیږی چه د اسونو په شاگنا نو جنګ کوی، په نیزو گذارونه کوی، او په توره وهل کوی- که دنن زمانی احوال اورواجونه او گورو نودا هم د دغه کفری عاداتو نه څه لری نه دی په اوسنی زمانه کی چه د پښتنو په ټولنه کښ کله پلار مړشی نو بعضی ورونه خوبالکل خویندے د سره خبروی هم نه او په خپلو کی د پلار میراث تقسیموی ،

بعضی نورورله خه چل او حيله جوړه وی خویندے را او غواړی
اود هغوی نه تپوس کوی چه تاسی زمونږ نه حق غواړی او که نه ؟
خو که چرته یی ترینه هغه او غواړی او خه جرات او کړی اود خپل
حق مطالبه او کړی نو هغه بیا ټول عمر د پلار او ورونږو په کور بنده
وی ، نومجبوراً اکثره زنانه دخپل حق مطالبه نه کوی اگر که په
خپله ډیره مجبوره وی ،

د اټول ظلم او حرام کار دے چه زمونږ په معاشره کښ عام شوه
دے اود دے حدته رسیدلے دے چه څوک یی د سره گناه نه حسابوی
په داسی حال کی چه د قرآن بنده کاره ایت مونږ ته وایی

﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ

مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا

مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ (النساء ٠٠٧)

ترجمه: د سرود پاره [مقررہ] حصه ده دهغه خه نه چه مور پلار
او خپلوانو په میراث کښ پرېښودلی وی اود ښځو د پاره هم
مقررہ حصه ده دهغه خه نه چه مور پلار او خپلوانو پرېښودلی

وی، دهغه څه نه چه کم وی ددغه نه او که ډیر وی دا یو مقرر شوی
برخه ده . اورسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي
(أَحْرَجَ مَالَ الضَّعِيفِينَ الْمَرْأَةَ وَالْيَتِيمَ) (صحيح ابن حبان)
حکم درته کوم چه ددوو کمزورو مال ته به نه نژدی کیري چه هغه
زنانه او یتیم دے، او دا ځکه چه د دوی د الله تعالی نه بغیر بل
څوک دتپوس نه وی او دوی په خپله دخپل حق تپوس نه شی کولی
نو ځکه پیغمبر علیه الصلاه والسلام ددوی ځانگړی یادونه
وکره- په یو بل حدیث کسب رسول الله صلی الله علیه وسلم
فرمایي

(أَيْمًا رَجُلٌ ظَلَمَ شَبْرًا مِنَ الْأَرْضِ ، كَلَفَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ
يَحْفَرَهُ بِهِ سَبْعَ أَرْضِينَ ، ثُمَّ يَطْوِقَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يَقْضَى
بَيْنَ النَّاسِ) (مسند احمد، طبراني، صحيح الترغيب ۱۸۶۸)
کوم یو سړی دیوی لویشت په مقدار په ظلم دچا زمکه و نیوله
الله به یی مجبوره کړی چه دا اوکنی تر اوه زمکوپورے لاندے ،
اوبیا به ورته دا ټوله ورپغاړه کړی په ورځ د قیامت، تردے چه
دخلقو په مینځ کی فیصله وشي. مسلمانان وروره دا هغه وعیدونه
اواختارونه دی چه بنځوته دمیراث نه ورکونکو متعلق راغلی
دی اوس ته د ځان سره فکر وکره چه ته دکومی زمکے نه غله او

دانه خورم ایا په دے کښ ستاسره ستا د خوئندو حق شته او که نه؟ یاد اچه ستا پلار چه کله تاته په میراث کښ پریخودله نو دهغه سره پکښ دکومے زنانه حق وو او که نه؟ دا دوه داسے اهم تپوسونه دی چه ډیر لگک خلق به ددے په نفی کښ جواب ورکړی او په مال دولت کښ به ورسره دچا برخه نه وی پاتی شوم، او د اکثر و خلقو دا حال دے چه په زمکه کښ به ورسره ضرور دخوئندو یا دپلار دخوئندو حصه موجوده وی، لیکن دا مسلمان به ځان دجنت تهیکدار حسابوی اودا د بل چا مال خوړل به ورته دسره گناه نه ښکاری !! لهدا په هر مسلمان لارم دی چه هر حقدار ته د هغه حق ورکړی د دی دپاره چه داخرت په هغه سخته ورځ کښ پیا رسوا او مخ تورن نه شی، په هغه ورځ نه بیا مال پکاریری او نه اولاد، اونه خپله ښځه، ((یوم لا ینفع مال ولا بنون إلا من آتی الله بقلب سلیم)) (الشعراء ۸۹۶) ترجمه: په دغه ورځ به مال اوځامن نفع نه رسوی مگر هغه چاته چه په روع زړه الله تعالی ته راغلی وی. همدا راز رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی ((إن من شر الناس منزله عند الله يوم القيامة عبد اذهب آخرته بدنیا غیره)) (ابن ماجه عن أسامة ابن زید) بیشکه

دقیامت پہ ورخ به دالله تعالیٰ په نزد بدترین مقام دهغه بنده وی
چه خپل اخرت یی دبل چا د دنیا دپاره بریاد کړی وی. نو هسه
نه چه ته هم دخپل اولاد دپاره خپل اخرت تباہ کړی.

مهرنه ورکول

دمهر په معامله کی هم دبنځی سره له هری خوا زیاتے کیری .
په اکثر و علاقو کی دارواج وی چه دجینی سرپرست او د هلك
دکور خلق په یو خاصو روپو بانندی متفق شی هغه ترینه واخلی
اوبیا چه کله دنکاح ترلو وخت راشی نوبیا په مهر کی زمکه
مقرر کړی اویاد (مهر فاطمه) په نوم نورنوم مهر مقرر کړی او
هغه مخکنی روپی ترینه دجینی پلاریا ورور خان له واخلی او
دے له تری هیڅ نه ورکوی او حال دا چه الله تعالیٰ فرمایي .

﴿ وَءَاتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ مِحْلَةً ﴾ (النساء ۰۰۴)

ترجمه: بنځو له دهغوی مهر ونه بنه په خوشحالی سره
ورکړي.

اود احکم پلار او خاوند د وارپوته دے اوبل طرف ته ورله

خاوند هغه زمکه تش په نوم په مهر کی مقرر کړی وی
اوبیا یی ورله نه ورکوی لهدا ددے غریبی سره دهر طرف
نه زیاتر وشی . اول خودا روپی که دمهر په نوم وی یاد بل
خه په نوم داصرف ددی جینی حق دے په پلار لارم دی چه
دا هغی له ورکړی ، ددی خوړل حرام دی ، حکه کله چه
خوک یوه خور یا لور غته کړی اوبیا یی په بنه اسلامی
طریقه سره واده کړی دهغی متعلق رسول الله صلی الله
علیه وسلم فرمایئ

(من كان له ثلاث بنات أو ثلاث أخوات أو بنتان أو أختان
فأدبهن وأحسن إليهن وزوجهن ، فله الجنة)
(ابوداؤد، صحیح الترغیب للالبانی رقم ۱۹۷۳)

دچاچه دری لونړه یادری خوئندی یا یی دوه لونړه یادوه خوئندی
وی او هغوی ته یی بنه ادب او بنوده او بنه یی ورسره او کړه اوبیا
یی چا ته په نکاح ورکړم ، نو ددی سړی لپاره جنت دے- او په یو
بل روایت کی راغلی

(من عال جاريتين حتى تبلغا ، جاء يوم القيامة أنا
وهو كهاتين) (وضم أصابعه) (رواه مسلم)

چاچه ددوؤ جینکو سرپرستی او تربیت او کړو تر دی چه هغه لوی شوی نودا به په قیامت کښی زما سره داسی وی [په دی وخت] پیغمبر صلی الله علیه وسلم گوتی یو ځای کړی - یعنی زما سره به په جنت کی یو ځایی اوسیری،

ددی په شان نور ډیر احادیث دی چه دهغوی نه معلومیری چه څوک ددوؤ جینکو ښه تربیت او کړی اوبیا یی په شرعی طریقی سره چا ته واده کړی نور رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایئ چه زما سره به ددوؤ گوتو په شان یو ځای په جنت کی اوسیری،

لیکن افسوس چه دنن وخت مسلمانانو په یو څو روپو دا عظیم اجر او ثواب شاته غورزولے دے اولږه دنیا یی اسره کړی ده، نو پلاریا ورور له دا جائز نه دی چه خپله لور یا خور دغوا اوبزے په شان خرڅه کړی بلکه شرعی طریقه داده چه دجینی دور کولو په وخت او دمهر معلومولو په وخت دهغه نه تپوس وشی، او دهغه په مشوره دنکاح انتخاب وشی او مهر مقرر کړے شی، او دمهر د اخیستلو نه روسته هغه ټول هم دغه جینی ته حواله کړے شی بیا دهغه خپله خوښه ده چه پلار لره یی ورکوی یا خاوند له اویایی دخپل ځان سره ساتی . پاتی شو هغه خاوند چه دنکاح په

وخت کنبس بنہئی لہ پہ مہر کی زمکہ، روپی، یاسرہ زرمقرر کپی
او بیا یی ورلہ نہ ورکوی نو دغہ سپی خوبیو د دی ایت مخالفت
او کرویہ کوم کی چہ اللہ تعالیٰ بنہئو لہ دمہر ورکولو حکم کرے
دے اوبل طرف تہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم د داسی سپی
متعلق فرمائی دی

(ایما رَجُلٌ تَزَوَّجَ امْرَأَةً عَلَى مَا قَلَّ مِنَ الْمَهْرِ أَوْ كَثُرَ، لَيْسَ فِي نَفْسِهِ أَنْ يُوَدِّيَ إِلَيْهَا حَقَّهَا، خَدَعَهَا فَمَاتَ وَلَمْ يُوَدِّ إِلَيْهَا حَقَّهَا، لَقِيَ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَهُوَ زَانٍ) (الطبرانی صحیح الترغیب للالبانی) (۱۸۰۷) کوم یوسپی چہ پہ لگک یا ڍیر مہر
یوہ بنہئہ پہ نکاح واغستلہ او پہ زپہ کی یی ددی مہر ادا کولو
نیت نہ وو، او دھوکہ یی ورسرہ کولہ، تردی چہ دا سرے مرپشو
او ددی بنہئی دغہ حق یی نہ وو ادا کرے، نو داسرے بہ ورخ پہ
قیامت اللہ تعالیٰ تہ دیو زناکار پہ صفت کی پیش کیبری.

دبنہئو بدلول

یودھغہ غلطو اوجاہلی رواجونو نہ چہ پہ مسلمانانو کی اوخاص
پہ پبنتنوکی عام شوے دے ہغہ دبنہئو بدل دے،
او ہغہ دا چہ یوسرے دبل سرہ دا لوظ او معاہدہ او کپی چہ خہ بہ

خپله لور یا خور ستاځوئ یا وروړله در کوم په دے شرط چه ته به
خپله لور یا خور زما ځوئ له راکوے یاد دے په مثال نور
صورتونه، دا کار د شریعت مکمل خلاف دے

ځکه چه په بخاری او مسلم، کنب د عبداللہ ابن عمر رضی اللہ
عنہما نه حدیث نقل دے هغه فرمایئ، چه

(نهی رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم عن الشغار):

ترجمه: پیغمبر د بنځو د بدلون نه منع کړے ده. امام نووی فرمایئ:
اجمع العلماء علی انه منہی عنه، ټول علماء په دی متفق دی چه
دا قسم نکاح ناجائز دے او منع ترینه شوے ده. او په دی کنب
بعضی خلق دمخکنب نه په بدل معاہده او کړی لیکن دنکاح
تړلو په وخت کنب هرے یوے جینی له یو څه مهر مقرر کړی، اول
خو د دے متعلق په سنن ابوداؤد کنب حدیث راغلے چه: ان
العباس ابن عبداللہ ابن عباس انکح عبدالرحمن ابن الحکم
ابنته وانکحه عبدالرحمن بنته وکانا جعلاً صداقاً. فکتب
معاویة إلی مروان یأمره بالتفریق بینهما وقال فی کتابه
لهذا الشغار الذی نهی عنه رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم.
ترجمه: عباس بن عبداللہ بن عباس او عبدالرحمن بن حکم
یوبل له خپله لونړه په نکاح ورکړے او هر یو ورله مستقل مهر هم

مقرر کرے وو، نو معاویہ رضی اللہ عنہ مروان بن حکم (دمدینے والی) تہ خط راولیرلو او حکم یی ورتہ پکنس کرے وو چہ د دغونکاح گانو جدائی راولی فسخ یی کری او ورتہ یی ویلی وو چہ دا خو ہم ہغہ شغار (بدل) دے دکوم نہ چہ پیغمبر منع کرے دہ، دویم داصرف ہسی حیلہ او اسلام سرہ چل ول دے

ڈکہ چہ اصلی اتفاق پہ بدل شوے وی او دا وروستہ مہر مقررول دشرعی حکم حلیہ او شکل بدلول مقصد وی .البتہ دلتہ بہ یو سوال دچا ذہن تہ راحی او ہغہ داچہ دشغار تعریف او وضاحت پہ اکثر و احادیثو کنبس داسے شوے دے. «ولیس بینہما صداق» یعنی دکوم بدلون نہ چہ پیغمبر منع کرہ ہغہ خو ہغہ بدلون دے چہ پہ ہغے کنبس د دوارو جینکو مہر نہ وی مقرر شوے، جواب دادے چہ دا وضاحت دحدیث د راوی سالم لہ طرف نہ شوے دے پیغمبر نہ دے کرے او دمخکی ذکرشوی حدیث نہ معلومیری چہ داسی قسم تعریف دبدل صحیح نہ دے او دا راوی پکنس خطاشوے دے .بل تولو خلقو تہ معلومہ دہ چہ ددے بدلون پہ نتیجہ کنبس بیا ددوارو جینکوسرہ خومرہ زیاتے کیبری، کہ دیوے سرہ خواخی یا سخرخلاف وی او جنگونہ ورسرہ کوی نو د دے

جینی۔ د پلار کورنی۔ د دے بدل د هغه بلے جینی۔ نه اخلی او په نتیجه کښ په دواړو خپل کورونه او ژوند گډوډ او مصیبت شی، د دے بحث نه مونږ ته دا هم معلومه شوه چه په روغه جوړه او بدو کښ کومه جینی ورکول کیږی هغه هم یو ناروا او حرام کار دے، ځکه چه هغه پر چاره د جوړے لپاره دغوا اوبزے په شاتنه ورکول کیږی او بیا چه په هغه کور کښ د هغه کوم بد حال وی هغه هم د چانه پت نه دے !!

لهذا مسلمان ته پکار دی چه کله د بدل او هر یو کار د حرام والی نه خبر شی نو دهغی نه ځان وساتی. په اخر کی د الله تعالی نه سوال کوو چه مونږ ته په قرآن او په سنت د عمل کولو توفیق را کړی او د حق تابعداری مونصیب کړی. انه ولي ذالك والقادر علیه -

اللهم ارنا الحق حقاً وارزقنا اتباعه وارنا الباطل باطلاً وارزقنا اجتنابه ،

وصلی الله علی نبینا محمد وآله وصحبه وسلم .

تم بعون الله تعالی

۲ ۱ ۱ ۱ ۱۴۲۲ مساءً ليله الجمعة ،

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**